

Zpravodaj pražské farní obce starokatolické církve

KŘIŽOVATKA

březen 2015

9. ročník / 3. číslo

*Hospodin je Bůh, dává nám světlo. Slavte svátek ratolestí, k rohům oltáře se ubírejte.
(Ž 118, 27)*

Z dopisu římského biskupa sv. Lva Velikého

Svátost našeho smíření

Velebnost na sebe vzala ponížení, síla slabost, věčnost smrtelnou pomíjivost. A aby mohl být zaplacen dluh, tížící naše člověčenství, neporušitelná přirozenost se spojila s přirozeností porušenou, takže, jak to vyžadovalo naše uzdravení, mohl jeden a týž prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Ježíš Kristus, v jedné přirozenosti zemřít a zároveň v druhé zemřít nemohl.

Pravý Bůh se tedy narodil v úplné a dokonalé přirozenosti pravého člověka, celý Bůh ze strany Boží, celý člověk ze strany naší. Tím našim nazýváme přitom to, co v nás na počátku Bůh stvořil a co přijal, aby to obnovil. Z toho, co způsobil svědce a co dopustil svedený člověk, není ovšem ve Spasiteli ani sebemenší stopy. A i když na sebe vzal úděl lidských slabostí, přesto neměl podíl na našich hříších.

Přijal podobu služebníka, aniž se poskvínil hříchem, obohatil lidství, aniž cokoli ubral svému božství. Neboť v onom sebezmaření, v němž se Neviditelný ukázal viditelně a Stvořitel a Pán veškerenstva dobrovolně přijal smrtelnost jako jeden z nás, sestoupilo k nám Boží slitování, aniž utrpěla Boží moc. Nuže ten, který zůstáváje v podobě Boží učinil člověka, v podobě služebníka se stal člověkem.

Boží Syn tedy sestupuje z nebeského trůnu a vstupuje do této nízkosti světa: aniž se vzdává slávy Otcovy, rodí se novým zrozením do nového řádu.

Do řádu nového, neboť ač byl ve vlastním božském řádu neviditelný, v našem řádu se stal viditelným, ač byl nepochopitelný, chtěl být pochopen, ač byl dříve než čas, začal být v čase, absolutní Pán veškerenstva zastínil svou nesmírnou vznešenost a přijal existenci služebníka, Bůh, kterého se nemůže dotknout žádné utrpení, neváhal stát se trpícím člověkem a nesmrtelný se podrobil zákonům smrti.

Nuže ten, který je pravý Bůh, ten je i pravý člověk. V tomto spojení není žádná faleš, když se tu snoubí nízkost člověka s vysokostí Boží.

Jako se totiž božství nemění slitováním, tak se člověčenství neztrácí důstojností. Obě přirozenosti jsou vzájemně spojeny, ale každá z nich působí, co je jí vlastní: Slovo působí, co přísluší Slovu, člověk koná, co přísluší člověku.

Jedna přirozenost se skví podivuhodnými skutky, druhá podléhá bezpráví. A jako je Slovo rovno Otcí a nemá menší slávu než on, tak člověk neopouští přirozenost našeho rodu.

Vždy znovu je zajisté třeba říkat: "Jeden a týž je vskutku Syn Boží a vskutku Syn člověka. Bůh proto, že *na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh, a člověk proto, že Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.*

Kalendář farní obce

Pravidelné bohoslužby

Neděle 10⁰⁰ – eucharistická slavnost u sv. Máří Magdalény

Neděle 11⁰⁰ – eucharistická slavnost v angličtině u sv. Klimenta

Neděle 17⁰⁰ – eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže

Úterý 18⁰⁰ – eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže

Čtvrtek 18⁰⁰ – eucharistická slavnost u sv. Rodiny

Pátek 17⁰⁰ – eucharistická slavnost v Communiu kolem stolu

Kalendárium

20. března 2015 od 17,00 při bohoslužbě v Communiu v ulici Karolíny Světlé oslavíme svátek sv. Josefa z Nazaretu.

24. března 2015 od 18,00 se v rotundě Nalezení sv. Kříže můžeme seznámit s dalším ekumenickým hostem prof. ThDr. Ing. Jakub S. Trojan, který nám poslouží Božím slovem. Od 19,00 v Communiu v Karolíně Světlé 21 bude s prof. Trojanem pokračovat beseda.

29. března 2015 od 17,00 se sejdeme v katedrálním chrámu sv. Vavřince, abychom tam na Květnou neděli požehnali ratolesti a kočičky a připomněli si tak příjezd našeho Pána do Jeruzaléma.

Událo se

1. února 2015 od 17,00 jsme se sešli v katedrálním chrámu sv. Vavřince k oslavě svátku Uvedení Páně do Chrámu (nebo-li Hromnice). Při této bohoslužbě se žehnal svíce.

17. února 2015 od 18,00 přišel do rotundy Nalezení sv. Kříže Dr. Jan Roskovec z Českobratrské církve evangelické, aby nám posloužil Božím slovem. Po bohoslužbě, tj. **19,00** se pak přesunuli do Communia, kde s hostem pokračovala beseda. Seznámil nás například s novinkami v Centru biblických studií.

18. února 2015 od 18,00 jsme se na Popelční středu sešli v rotundě Nalezení sv. Kříže a zahájili tak společně vstup do postní doby, která dle kázání nemusí být jen dobou odpírání, askeze a utrápených obličejů, ale dobou, do které se dá vstoupit s úsměvem.

Kalendář farní obce

20. února 2015 od 17,00 se v rotundě Nalezení sv. Kříže konala kající bohoslužba. Slavili jsme společně svátost smíření trochu jinak než na jiných bohoslužbách a to právě na počátku postní doby, abychom se mohli lépe soustředit na naši cestu pouští ke Kristu.

Narozeniny v březnu slaví:

Mikoláš Anzari, Mgr. Milena Bílková, Věra Boldišová, Mikuláš Jan Bradáček, Ondřej Hroznata Doubek, Jaroslava Dudková, Kateřina Havlová, Doc. RNDr. Karel Holada, Petr Jakubiček, Marek Kolín, Antonín Komárek, Adam Koniuk, Jiří Konvalina, Adéla Konvalinová, ThDr. JUDr. Květoslav Tomáš Krejčí Ph.D., Patrik Kudela, Miroslav Kuhn, Mgr. Martin Marcinko, JUDr. Tomáš Matoušek, Igor Osvald, Jan Pěč, Petr Peták, Jindřich Petr Schermer, JUDr. Klára Alžběta Veselá, Naomi Patricie Waloszková.

Přejeme hojnost Božího požehnání.

1.3. – 2. neděle postní

Gn 17,1-7.15-16

Ž 22

Ř 4,13-25

Mk 8,31-38

Při četbě úryvku z Pavlova listu si můžeme klást otázku, co je důležitější, Zákon nebo víra? Pavel tu akcentuje víru a zákon tu staví skoro do negativního postavení, protože tam, kde je zákon, je Boží hněv. Díky porušování Božích pravidel máme strach z trestu. Dodržování zákona nám nemůže zaručit spásu, ale víra ano. Na základě víry byla Abrahámovi a jeho potomkům dána země za dědictví. Pokud by k tomu stačilo pouze zákon, víra by ztratila smysl.

Znamená to snad, že můžeme zapomenout na Boží pravidla, pokud si zachováme čistou víru? Pokud se budeme slepě držet jen toho, že musíme žít přesně podle zákona, stanou se z nás farizejové. Stanou se z nás roboti, kteří bez pochopení budou chodit v neděli do kostela. Mělo by to smysl? Víra nás však vnitřně nastavuje tak, že plnění zákonů je pro nás určitou přirozeností. Nedá se věřit a nechovat se podle své víry. A víra nás navíc zbavuje mučivého strachu z Božího trestu, protože Bůh je přece naším Otcem.

8.3. – 3. neděle postní

Ex 20,1-17

Ž 19

1K 1,18-25

J 2,13-22(.23-25)

Ježíšova „výtržnost“ v Jeruzalémském chrámu není jen svědectvím o jedné příhodě kdysi dávno v Jeruzalémě, ale něčím, co se má dotknout našich srdcí. Ten portrét hněvajícího se Krista tolik nepodobný Ježíšovi, který je podle našich většinových představ především „tichý a pokorného srdce“, totiž vypovídá něco o tom, jak moc mu na chrámu a chrámové zbožnosti záleží a jak ho trápí, že se z toho všeho stalo něco jiného,

Chrám a církev je tu přece proto, aby tam člověk prožíval Boží blízkost. Když tam někdo na Boha zapomíná, popírá její smysl. Že to není náš problém? Což nejsou lidé, kterým při návštěvě chrámu nejde ani tak o to, co jim Bůh zjeví a co oni na to odpoví, ale spíš jsou zvědaví na nejnovější drby a na to, co má kdo na sobě, nebo kdo s kým přišel a co to asi znamená.

I nám přece záleží na tom, jakou atmosféru mají naše chrámy, nám není jedno, jakou cestou jdeme jako Boží lid, kdo za nás mluví a jak.

15.3. – 4. neděle postní

Nu 21,4-9

Ž 107

Ef 2,1-10

J 3,14-21

Když Izraelský lid mluvil proti Hospodinu na poušti, mohl je z jejich provinění, z jejich hříchu zachránit jen pohled na bronzového hada. Kdo se na něj podíval, nezemřel za své provinění. Podobnou věc pro nás udělal i Ježíš, když byl jako Mojžíšův had povýšen také na dřevo. Na dřevo kříže.

I my dnes obracíme oči ke kříži. S vírou, že i nám náš důvěřivý pohled plný lítosti na vyvýšeného Krista bude možností jak se zachránit před smrtí. Jak často takto obracíme své oči ke kříži s prosbou za odpuštění. A jak často s lehkostí odcházíme, že nám odpuštěno bylo. Ale jak často si uvědomujeme, že právě i díky našim hříchům zemřel, abychom my mohli žít navěky.

Jak často po zašeptání „prosím, odpusť mi“ dodáme i slůvko „děkuji“.

19.3. – Svátek Josefa z Nazaretu

2S 7,4-5a.12-14a.16

Ž 89

Ř 4,13.16-18.22

Mt 1,16-24 (L 2,41-51a)

Svátek sv. Josefa pokaždé slavíme v postní době a já si myslím, že on k ní patří. Postní doba totiž znamená něčeho se vzdát.

Josef byl slušný izraelský muž, který měl svou víru i své sny o životě. Byl vychován a žil v poslušnosti Božího Zákona. Jenže do toho všeho vstoupil Bůh a jeho život obrátil naruby. Josef porušil Zákon, aby se mohl narodit Spasitel tak, jak chtěl Bůh. Bez Josefa jako zprostředkovatele života, zato však s Josefem obětujícím se. Strohost zvěsti dnešního úryvku Matoušova evangelia jasně demonstrovuje, jak totálně je Josef povolán jen a jen do pozadí dění. Ve středu zájmu budou dál už jen Ježíš a Maria. Josefova role ovšem je a zůstane nezastupitelná. Jak by se asi odvíjely dějiny spásy, kdyby on neinvestoval do absurdního a neslýchaného příběhu Božího vtělení celou svou existencí?

Když mám někdy pocit, že stálost a spolehlivost je v našem světě jaksi mimo hru, že dějiny (občas i v církvi) určují jen křiklouni, myslím na Josefa, patrona těch, které Bůh vyvolil a miluje je ve skrytu. Malých a zapomenutých. Ale není Boží království slíbeno právě takovým?

22.3. – 5. neděle postní

Jr 31,31-34

Ž 51

Žd 5,5-10

J 12,20-33

Pokud zrno nepadne na úrodnou půdu a nezemře, nic z něho nevyroste. Napadlo vás někdy, co by se stalo, kdyby nenastal Velký pátek? Jak by mohl vypadat svět, kdyby náš Pán nevstal z mrtvých? Jaký by byl svět bez Krista? Neděsí vás ta představa?

Můžeme si říct, že když svět existoval před Kristem, proč by nemohl existovat po Kristu, ale bez Krista. Jen bychom možná měli asi jiný způsob života, jiné náboženství, jiné hodnoty. Jiné hodnoty. To je to, co mě možná straší ze všeho nejvíc. Někdo by mohl namítnout, proč ta panika? Podívejte se na ateisty. Pro ně Kristus není a jsou tu. Žijí a mají se celkem fajn. Nic je netrápí. Dá se říct, že jsou v mnoha ohledech radostnější více než my, když na ně věčně nedopadá stín Spasitelova kříže. Jsou svobodnější...

Skutečně ale jsou? Kdo je podepře v chvíli, kdy se jim nedaří? Kdo je s nimi, že se radují? Nikdo. Jsou sami, protože oni nejsou půdou, ve které by semínko mohlo zemřít a vzrůst. Modleme se za ně. Třeba se i pro ně jednou stane svět místem po Kristu, ale s Kristem...

25.3. – Slavnost Zvěstování Páně

Iz 7,10-14

Ž 40

Žd 10,4-10

L 1,26b-38

„Jsem služebnice Páně: ať se mi stane podle tvého slova.“

To je věta, co nezměnila život jen Marii, ale ve výsledku nám všem. Věta, co s pokorou přijímá Hospodinův plán. A tato pokora provází Marii celým jejím životem. Kolikrát si asi v duchu znovu zopakovala tato slova? Když musela porodit ve chlévě na seně? Když musela i s dítětem utéct před Herodem do Egypta? Pár hodin po porodu? Když odešel z rodinného domu za svým posláním a ji zanechal samotnou? Když se k ní nechtěl znát, když kázal lidem? Když ho všichni opustili a ona sledovala, jak umírá na kříži?

Být služebnicí Páně ji provázelo celým životem. Byla Ježíšovi matkou a nám se stala Matkou, příkladem toho, jaká by měla být církev. Jací bychom měli být my. Dokážeme to?

29.3. – Květná neděle

Mk 11,1-11; Ž 118 (svěcení ratolestí)

Iz 50,4-9a

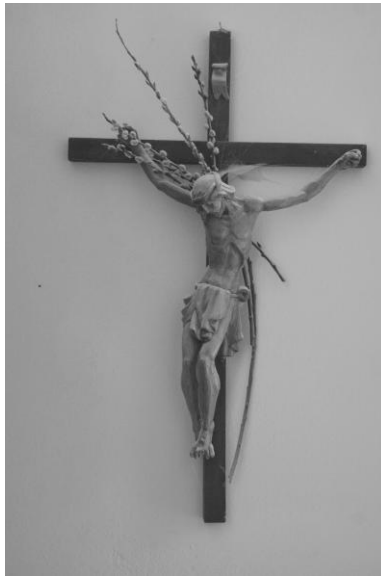
Ž 31

Fp 2,5-11

Mk 14,1-15,47

Příběh o Ježíšově vjezdu do Jeruzaléma je příběhem o neporozumění a zklamání na obou stranách. Ježíš není ten král, kterého vítali. Lid nebyl tím lidem, který by oslavoval blížící se vykoupení z otroctví hříchu. Je to příběh, který známe všichni. Příběh o tom, jak do víry v Boha vkládáme svá očekávání, přání a touhy, které se nenaplní a nakonec bývá všechno jinak.

Ale Ježíšův vjezd do Jeruzaléma je především příběhem o tom, že Ježíš je Král a Spasitel, i tehdy, když se od něj všichni odvrátí. Že Bůh je schopen unést neúspěch, zradu, osamění a neporozumění. Proto smíme i my volat: „Požehnaný, který přichází ve jménu Hospodinově! Hosana na výsostech!“

Životopisy svatých

sv. Josef z Nazaretu

Josef z Nazaretu, v Novém zákoně označován za spravedlivého, byl manžel Panny Marie a pěstoun našeho Pána Ježíše. Zdá se být málo patrnou postavou, jak v Bibli, tak i v tradici, ale opak je pravdou. Rozhodně není postavou, bez které by se evangelium obešlo.

Byl Božím andělem vybrán, aby se stal hlavou rodiny, ze které vyšel na svět Spasitel světa. A zatímco

v malířském umění byla postava Josefa upožďována, v Božím plánu vedlejší roli rozhodně neměl. Což je dokázáno i tím, že směl dát chlapci jméno podle židovské tradice (Mt 1,21).

Josef byl povoláním tesař, z řeckého slova τεκτων (tekton). Ovšem toto slovo má v řečtině mnohem obecnější význam. Může to být člověk, který dělá nejen se dřevem, ale i s kamenem či železem. Dle dobových zpráv se také nevylučuje možnost, že vyráběl zemědělské nástroje. Talmud nařizoval otcům jako vyživovací povinnost vyučit své syny řemeslu. Je tedy velmi pravděpodobné, že Ježíš se od Josefa tesařině učil.

Navíc je to právě Josef, kdo pochází z Davidovského rodu, v té době ovšem už dávno zchudlého a z královské slávy už potomci Davida tolik nepožívali. Ovšem dle Písma se měl Mesiáš narodit jako potomek Davida a takto se slova Starého zákona naplnila.

Doba smrti sv. Josefa bohužel není přesně známá, ale má se za to, že Josef musel zemřít ještě před veřejným působením Krista. Protože už při prvním zázraku v Káně je v Písmu zmínka o tom, že na svatbu byla pozvána Maria, matka Páně, Ježíš a jeho učedníci. O Josefovi se zde už nepíše. Také když Ježíš umíral na kříži, svěruje svou matku do péče učedníkovi, kterého miloval (Evangelium podle Jana), aby nezůstala sama. Z toho se dá usoudit, že již byla vdovou. Poslední zmínky o Josefovi najdeme v Lukášově evangeliu u příhody, kdy se dvanáctiletý Ježíš zapomene v Jeruzalémském chrámu, kde učí starší (L 2,41-52).

Již od rané církve máme zmínky o účtě k sv. Josefovi jako živitele Páně. Ostatně byl to on, komu bylo hned po Marii zjeveno tajemství Vtělení. On byl první, kdo se mohl malému Ježíšku v Betlémě poklonit. On byl ten, komu byla péče o Marii a dítě svěřena přímo poslem Božím.

Životopisy svatých

Velkou úctou ke sv. Josefovi je známá například sv. Terezie z Avily (1515-1583), která sama napsala ve svém díle Život: „Já si zvolila za svého přímlovce a patrona slavného svatého Josefa a svěřila jsem se mu s nadšením. Tento otec a ochránce mi pomohl v nesnázi, do které jsem se dostala, a v mnoha jiných daleko těžších, v nichž šlo o mou čest a o spásu duše. Viděla jsem jasně, že jeho pomoc byla vždy větší, než jsem mohla doufat. Nevzpomínám si, že bych ho někdy prosila o nějakou milost, aniž bych ji hned nedostala. A je to úchvatné, vzpomínat na velkou přízeň, kterou mě Pán zahrnul, a na nebezpečí pro duši i tělo, z něhož mne vysvobodila přímluva tohoto požehnaného světce. Jiným světcům, zdá se, že Bůh dovolil, aby nám přispívali v té či oné potřebě, zatímco já zakusila, že přímluva sv. Josefa se vztahuje na všechny. Tím nám Pán dává

pochopit, že jako mu byl na zemi poddán, kde mu jako pěstoun mohl rozkazovat, tak i nyní v nebi udělá vše, oč ho požádá.“

Pius IX. dne 8. prosince 1870 dokonce vyhlásil sv. Josefa za patrona celé římskokatolické církve, což později Lev XIII vysvětluje ve své encyklice: „Byl mužem Marie a otcem, jak se mělo za to, Ježíše Krista; odtud plyne veškerá důstojnost sv. Josefa, milost, svatost, sláva...“ Po Matce Boží se tak sv. Josef „vyznačuje důstojností mezi všemi, protože byl z Božího řízení strážcem Božího Syna, ...“ Tím se tedy jen podtrhla již dřívější víra církevních otců.

Jinak je sv. Josef patronem také Čech (od r. 1654), ale i jiných zemí. Dále je patronem karmelitánů, manželů a křesťanských rodin, dětí, mládeže, sirotků, těch, kdo žijí v panenství. Potom také dělníků, řemeslníků, tesařů, truhlářů, dřevorubců, kolářů, inženýru, hrobníků a vychovatelů. I cestovatelé, vyhnanci a umírající ho mají za patrona.

Farní vyúčtování za měsíc únor 2015

Příjmy:

sbírky: 2 890,-
příspěvky: 3 050,-
dary: 1 000,-
úrok: 283,-

CELKEM: 7 223,-

Výdaje:

struny: 392,-
telefon: 616,-
Communio (nájem) 843,-
Communio (služby) 280,-
poplatky účet 78,-
varhanní doprovod 2 250,-

CELKEM: 4 459,-

ROZDÍL: 2 764,-

Běžný účet k 28.2.2015: 974 466,-
Pokladna k 28.2.2015: 42 380,-
CELKEM: 1 016 846,-